

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

7. september 2016*

Apellatsioonkaebus — Keelatud kokkulepped — ELTL artikkel 101 — 2. mai 1992. aasta Euroopa Majanduspiirkonna lepingu artikkel 53 — Euroopa autoklaasiturg — Turgude jagamise kokkulepped ja tundliku äriteabe vahetamine — Trahvid — 2006. aasta suunised trahvide arvutamise meetodi kohta — Punkt 13 — Müügiväärtus — Määrus (EÜ) nr 1/2003 — Artikli 23 lõike 2 teine lõik — Trahvi seaduslik ülempiir — Vahetuskurs trahvi ülempiiri arvutamiseks — Trahvisumma — Kohtu täielik pädevus — Ühe toote ettevõtjad — Proportsionaalsus — Võrdne kohtlemine

Kohtuasjas C-101/15 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 27. veebruaril 2015 esitatud apellatsioonkaebus,

Pilkington Group Ltd, asukoht Lathom (Ühendkuningriik),

Pilkington Automotive Ltd, asukoht Lathom,

Pilkington Automotive Deutschland GmbH, asukoht Witten (Saksamaa),

Pilkington Holding GmbH, asukoht Gelsenkirchen (Saksamaa),

Pilkington Italia SpA, asukoht San Salvo (Itaalia),

esindajad: *solicitor* S. Wisking ja *solicitor* K. Fountoukakos-Kyriakakos ning advokaat C. Puech Baron,

hagejad,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindajad: A. Biolan, M. Kellerbauer ja H. Leupold,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja president T. von Danwitz, kohtunikud C. Lycourgos, E. Juhász, C. Vajda ja K. Jürimäe (ettekandja),

kohtujurist: J. Kokott,

kohtusekretär: vanemametnik L. Hewlett,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

arvestades kirjalikus menetluses ja 2. märtsi 2016. aasta kohtuistungil esitatut,
olles 14. aprilli 2016. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,
on teinud järgmise

otsuse

- 1 Oma apellatsioonkaebuses paluvad Pilkington Group Ltd, Pilkington Automotive Ltd, Pilkington Automotive Deutschland GmbH, Pilkington Holding GmbH ja Pilkington Italia SpA tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 17. detsembri 2014. aasta otsus Pilkington Group jt vs. komisjon (T-72/09, ei avaldata, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2014:1094), millega Üldkohus jättis rahuldamata hagi, milles paluti esimese võimalusena hagejaid puudutavas osas tühistada komisjoni 12. novembri 2008. aasta otsus K(2008) 6815 (löplik) [EÜ] artiklis 81 ja EMP lepingu artiklis 53 sätestatud menetluse kohta (juhtum COMP/39.125 – Autoklaas), muudetud komisjoni 11. veebruari 2009. aasta otsusega K(2009) 863 (löplik) ja komisjoni 28. veebruari 2013. aasta otsusega C(2013) 1119 (final) (edaspidi „vaidlusalune otsus“), ning teise võimalusena tühistada selle otsuse artikkel 2 osas, milles hagejatele määratakse trahv, või kolmanda võimalusena vähendada selle trahvi summat.

Õiguslik raamistik

Määrus (EÜ) nr 1/2003

- 2 Nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 [EÜ] artiklites 81 ja 82 sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT 2003, L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) artikli 23 „Trahvid“ lõikes 2 on sätestatud:

„Komisjon võib oma otsusega määrata ettevõtjatele ja ettevõtjate ühendustele trahve, kui need tahtlikult või ettevaatamatuse tõttu:

a) rikuvad [EÜ] artiklit 81 või 82; [...]

[...]

Ühegi rikkumises osalenud ettevõtja ja ettevõtjate ühenduse puhul ei tohi trahv ületada 10% selle elmise majandusaasta kogukäibest.

[...]“

2006. aasta suunised

- 3 Suunised määruse nr 1/2003 artikli 23 lõike 2 punkti a kohaselt määratavate trahvide arvutamise meetodi kohta (ELT 2006, C 210, lk 2, edaspidi „2006. aasta suunised“) näevad punktides 4–6, 13 ja 35 ette järgmist:

„4. [...] Trahvi suurus tuleks määrata nii, et sellel oleks piisavalt hoiatav mõju, mille eesmärk ei oleks pelgalt karistada asjaomaseid ettevõtjaid (hoiatav mõju konkreetse juhtumi korral), vaid hoida ära teiste ettevõtjate soov alustada [EÜ] artiklitega 81 ja 82 vastuolus olevat tegevust või sellist tegevust jätkata (üldine hoiatav mõju).

5. Selle eesmärgi saavutamiseks peaks komisjon trahvide määramisel aluseks võtma rikkumisega seotud kaupade või teenuste müügiväärtuse. Trahvisumma kindlaksmääramisel peaks oluliseks teguriks pidama ka rikkumise kestust. [...]
6. Rikkumisega seotud kaupade ja teenuste müügiväärtuse sidumisel rikkumise kestusega saadakse adekvaatne asendusväärtus, mis kajastab üheaegselt rikkumise majanduslikku tähtsust ja iga rikkumises osalenud ettevõtja osakaalu. [...]

[...]

13. Trahvi põhisumma kindlaksmääramisel võetakse aluseks [ettevõtja müüdnud] nende kaupade või teenuste väärtus, millega on rikkumine otseselt või kaudselt [(näiteks konkreetse toote horisontaalse hinna kindlaksmääramise korral, kui selle toote hind võetakse madalama või kõrgema kvaliteediga toodete hinna aluseks) Euroopa Majanduspiirkonna (EMP)] asjaomasel territooriumil seotud. [Tsitaati on parandatud Euroopa Kohtus, kuna suuniste eestikeelne tõlge on ebatäpne.] [...]

[...]

35. Teatavas sotsiaalses ja majanduslikus kontekstis võib komisjon erandkorras taotluse esitamisel võtta arvesse ettevõtja maksevõimetust. Sel puhul ei vähendata trahvi mingil juhul pelgalt ebasoodsa või kahjumliku finantsolukorra tõttu. Vähendamine saab toimuda üksnes kindlate tõendite alusel, mille kohaselt seaks käesolevates suunistes sätestatud tingimustel trahvi määramine pöördumatult ohtu asjaomase ettevõtja majandusliku elujõulisuse ning tema varad kaotaks igasuguse väärtuse.“

Vaidluse taust ja vaidlusalune otsus

- 4 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–12 ja 36 nähtub, et komisjon asus vaidlusaluses otsuses seisukohale, et teatav arv ettevõtjaid, kelle hulka kuulusid ka apellandid, osalesid EÜ artikli 81 lõike 1 ühes ja vältavas rikkumises, mis seisnes EMP-s asuvatele peamistele autotootjatele autoklaasi ja/või klaaside tervikkomplektide (mis sisaldasid üldiselt esiakent, tagaakent ja külgaknaid) tarnimise lepingute kooskõlastatud jaotamises autoklaasisektoris. Apellantide osas tuvastas komisjon, et rikkumine kestis 10. märtsist 1998 kuni 3. septembrini 2002, ning määras neile selle eest ühiselt ja solidaarselt 370 miljoni euro suuruse trahvi (vaidlusaluse otsuse artikli 2 punkt c).
- 5 Komisjon võttis 28. veebruaril 2013 vastu otsuse C(2013) 1119 (final), millega muudeti otsust K (2008) 6815 (lõplik) muu hulgas apellantidele määratud trahvisumma osas. Selle otsusega kavatses komisjon sisuliselt parandada kaks viga, mis ta enda arvates selle arvutamisel oli teinud. Selle otsuse tulemusel oli apellantidele määratud trahvi uus summa 357 miljonit eurot varasema 370 miljoni euro suuruse summa asemel.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

- 6 Hagiavalduses, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 18. veebruaril 2009 ja mida muudeti Üldkohtu kantseleisse 15. märtsil 2013 saabunud kirjaga, esitasid apellandid vaidlusaluse otsuse peale tühistamishagi, milles nad esitasid kuus väidet. Käesolevas apellatsioonimenetluses on huvipakkuvad ainult kolmas, viies ja kuues väide, mis puudutavad apellantidele määratud trahvi. Veel palusid apellandid Üldkohtul vajaduse korral olenemata tühistamisväidetest kasutada oma täielikku pädevust, vähendades neile määratud trahvi summat.
- 7 Üldkohus jättis vaidlustatud kohtuotsusega hagi tervikuna rahuldamata.

Poolte nõuded apellatsioonimenetluses

- 8 Apellatsioonkaebuses paluvad apellandid Euroopa Kohtul:
- tühistada vaidlustatud kohtuotsus osas, milles jäetakse rahuldamata vaidlusaluse otsuse artikli 2 punkti c käsitlev nõue;
 - vähendada neile vaidlusaluse otsuse artikli 2 punktis c määratud trahvi, ja
 - mõista kohtukulud välja komisjonilt.
- 9 Komisjon palub jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja mõista kohtukulud välja apellantidelt.

Apellatsioonkaebus

- 10 Oma apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitavad apellandid kolm väidet.

Esimene väide, et 2006. aasta suuniste punkti 13 tõlgendamisel on rikutud õigusnormi

Poolte argumendid

- 11 Esimese väitega, mis on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktide 217–227 kohta, kritiseerivad apellandid Üldkohut osas, milles ta leidis, et komisjon võttis neile määratud trahvi põhisumma kindlaksmääramisel põhjendatult arvesse müüki lepingute alusel, mis olid rikkumisperiodist varasemad ja mille üle sel perioodil uusi läbirääkimisi ei peetud (edaspidi „vaidlusalune müük“).
- 12 Apellandid väidavad, et Üldkohus tugines seega 2006. aasta suuniste punkti 13 tähenduses mõiste „[ettevõtja müüdnud] nende kaupade või teenuste väärtus, millega on rikkumine otseselt või kaudselt [...] seotud“ väärale tõlgendusele. Nimelt ei võimalda see mõiste komisjonil vaidlusalust müüki arvesse võtta, kuna on ilmne, et see müük ei saanud kuidagi olla rikkumisega hõlmatud, seda vaatamata asjaolule, et rikkumise eesmärk oli rikkumisega seotud turu üldine stabiliseerimine. Järelikult ei anna kõnealuse müügi arvessevõtmine „adekvaatset asendusväärtust“ suuniste punkti 6 tähenduses, sest selle tulemusel hinnatakse üle rikkumise majanduslikku tähtsust, selle rikkumise raames seda müüki teostanud ettevõtja suhtelist kaalu ja rikkumise kahjulikkust.
- 13 Apellandid rõhutavad, et ükski vaidlustatud kohtuotsuse punktis 225 esitatud Üldkohtu põhjendus, mis puudutab rikkumise toimimisviisi ja rikkumisega taotletavat eesmärki, ei näita, et vaidlusalune müük oli rikkumisega hõlmatud.
- 14 Komisjon leiab, et apellantide argumendid tuleb põhjendamatus tõttu tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

- 15 Esimese väitega väidavad apellandid sisuliselt, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui leidis, et komisjon võis neile määratud trahvi arvutamisel arvesse võetud müügi hulka arvata vaidlusaluse müügi kui „[ettevõtja müüdnud] ne[ed] kau[bad] või teenus[ed] [...], millega on rikkumine otseselt või kaudselt [...] seotud“ 2006. aasta suuniste punkti 13 tähenduses.
- 16 Mis puudutab trahvi määramist määruse nr 1/2003 artikli 23 lõike 2 alusel, siis on Euroopa Kohus juba otsustanud, et komisjon peab iga juhtumi puhul, ja võttes arvesse nimetatud määrusega kehtestatud karistuste korra konteksti ning sellega taotletavaid eesmärke, hindama, millist mõju soovitakse

asjaomasele ettevõtjale avaldada, pidades silmas eeskätt selle ettevõtja tegelikku majanduslikku olukorda kajastavat käivet ajavahemikus, mil rikkumine toime pandi (kohtuotsus, 9.7.2015, *InnoLux vs. komisjon*, C-231/14 P, EU:C:2015:451, punkt 46 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 17 Selles suhtes on trahvi kindlaksmääramisel lubatud arvesse võtta nii ettevõtja kogukäivet, mis on üks, olgugi et ligikaudne ja ebatäiuslik näitaja ettevõtja suuruse ja majandusliku võimsuse kohta, kui ka käibe seda osa, mis tuleneb rikkumise esemeks olnud kaupade müügist, mis võib seega näidata rikkumise ulatust (kohtuotsus, 9.7.2015, *InnoLux vs. komisjon*, C-231/14 P, EU:C:2015:451, punkt 47 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 18 2006. aasta suuniste punkt 13 sätestab, et „[t]rahvi põhisumma kindlaksmääramisel võetakse aluseks [ettevõtja müüdüd] nende kaupade või teenuste väärtus, millega on rikkumine otseselt või kaudselt [...] EMP asjaomasel territooriumil seotud“. Suuniste sissejuhatava osa punktis 6 on sätestatud, et „[r]ikkumisega seotud kaupade ja teenuste müügiväärtuse sidumisel rikkumise kestusega saadakse adekvaatne asendusväärtus, mis kajastab üheaegselt rikkumise majanduslikku tähtsust ja iga rikkumises osalenud ettevõtja osakaalu“.
- 19 Sellest järeldub, et 2006. aasta suuniste punkti 13 eesmärk on seada ettevõtjale määratud trahvi arvutamisel lähtepunktiks summa, mis kajastaks rikkumise majanduslikku tähtsust ja kõnealuse ettevõtja osakaalu rikkumises. Järelikult, kuigi punktis 13 viidatud müügiväärtuse mõiste ei saa mõistagi hõlmata ettevõtja realiseeritud müüki, mis ei kuulu kartellikokkuleppe kohaldamisalasse, oleks sätte eesmärk siiski kahjustatud, kui kõnealust mõistet tuleks käsitada nii, et see piirdub vaid niisugusest müügist saadud käibega, mille puhul on tõendatud, et kartellikokkulepe tõesti seda mõjutas (kohtuotsused, 11.7.2013, *Team Relocations jt vs. komisjon*, C-444/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:464, punkt 76, ning 12.11.2014, *Guardian Industries ja Guardian Europe vs. komisjon*, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, punkt 57).
- 20 Ent kuigi vaidlusalune müük toimus enne rikkumisperioodi sõlmitud lepingute alusel, nagu väidavad apellandid, leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 226 siiski õigesti, et komisjon võis selle nõuetekohaselt trahvi põhisumma arvutamisel 2006. aasta suuniste punkti 13 alusel arvutatud müügiväärtuse hulka arvata, samamoodi nagu müügi rikkumisperioodil sõlmitud tarnelepingute alusel, mille puhul ei ole siiski tõendatud, et nende osas konkreetselt kokkumäng toimus.
- 21 Nimelt nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktides 222–225, et Üldkohus kinnitas komisjoni kasutatud arvutusmeetodi, analüüsides põhjendusi rikkumise toimimisviisi ja eesmärkide kohta, millele see institutsioon tugines, et järeldada, et vaidlusaluse müügi arvessevõtmine oli põhjendatud, kuna see võimaldas kajastada rikkumise majanduslikku tähtsust.
- 22 Nii leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 224 ja 225 muu hulgas, et vaidlusaluse müügi arvessevõtmine oli põhjendatud nii kartelli ulatuse ja toimimisviisi kui ka sellega taotletud turu stabiilsuse üldise eesmärgi seisukohast, mistõttu ei olnud selle eesmärgi saavutamiseks kokkumäng vajalik iga tarnelepingu osas. Sellega seoses tõdes Üldkohus õigesti, et sellistel asjaoludel sõltus konkreetse tarnelepingu osas kokkumängu vajalikkus tarnete jaotusest, subjektiivsest vajadusest võtta meetmeid vastavate turuosade säilitamiseks ning iga lepingu suutlikkusest tuua kaasa märgatav muutus iga kartelliosalise kavandatavate üldiste tarnete osas.
- 23 Vastupidi apellantide väidetule ei ole need kaalutlused asjassepuutumatud. Nimelt seisnes kartelli põhiskeem autoklaasitarnete jagamises kartelliosaliste vahel nii olemasolevate kui ka uute tarnelepingute osas. Nagu nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktis 24 Üldkohtu tuvastatud faktidest, puudutas see jagamine nende osaliste kogu tegevust asjaomasel turul, seda kinnitab muu hulgas kartelli toimimisviis, mille kohaselt hõlmas see parandusmeetmeid, mis võtsid arvesse olemasolevaid tarnelepinguid. Järelikult tuli müüki, mis toimus rikkumisperioodist varasemate lepingute alusel, mille üle sel perioodil uusi läbirääkimisi ei peetud, pidada käesoleva kohtuotsuse punktis 19 viidatud kohtupraktika tähenduses kartelli kohaldamisalasse kuuluvaks. Sellest tulenevalt tuleb tõdeda, et kui

komisjonil ei oleks võimalik hõlmata seda müüki 2006. aasta suuniste punkti 13 alusel arvatud müügiväärtuse hulka, ei kajastaks sellest tulenev trahvisumma rikkumise majanduslikku tähtsust. Järelikult ei rikkunud Üldkohus õigusnormi, kui ta leidis, et vaidlusalune müük oli rikkumise ese.

24 Seetõttu tuleb esimene väide põhjendamatusena tõttu tagasi lükata.

Teine väide, et määruse nr 1/2003 artikli 23 lõike 2 teise lõigu tõlgendamisel on rikutud õigusnormi

Poolte argumendid

- 25 Teises väites, mis on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktide 410–423 kohta, heidavad apellandid Üldkohtule ette seda, et ta leidis, et lõplik trahvisumma, mille komisjon neile määras, ei ületanud vaidlusaluse otsuse vastuvõtmisele eelnenud majandusaasta kogukäibe 10% piiri, mis on ette nähtud määruse nr 1/2003 artikli 23 lõike 2 teises lõigus (edaspidi „trahvi seaduslik ülempiir“).
- 26 Seega rikkus Üldkohus õigusnormi, kui leidis, et komisjonil oli selleks, et konverteerida kogukäibe, mis apellantide puhul oli väljendatud naelsterlingites, õigus kasutada ajavahemikus 1. aprillist 2007 kuni 31. märtsini 2008 kohaldatavat Euroopa Keskpanga (EKP) keskmist vahetuskurssi, mitte vaidlusaluse otsuse vastuvõtmise päeval ehk 12. novembril 2008 kohaldatavat vahetuskurssi. Maksimumsumma, mille komisjon oleks võinud apellantidele määrata, oli 317 547 860 eurot ehk 39 452 140 eurot vähem, kui trahv, mis neile lõpuks määrati.
- 27 Esiteks, apellandid väidavad, et Üldkohtu tõlgendus ei ole kooskõlas määruse nr 1/2003 artikli 23 lõikes 2 ette nähtud trahvi seadusliku ülempiiri eesmärgiga pakkuda kaitset vahetuskursi kõikumiste vastu, mis eelnesid komisjoni otsuse vastuvõtmisele, st trahvi sissenõutavaks muutumise kuupäevale.
- 28 Selles suhtes tugines Üldkohus vääralt trahvi põhisumma arvutamisel kohaldatavat vahetuskurssi käsitlevale kohtupraktikale, mis ei ole kohaldatav trahvi seadusliku ülempiiri kindlaksmääramise raames, kuna liidu seadusandja eesmärk selle ülempiiri kehtestamisel on eraldiseisev ja sõltumatu rikkumise raskuse ja kestuse kriteeriumidest. Selle ülempiiri eesmärk on just nimelt anda absoluutne kaitse nende vahetuskursi kõikumiste vastu, mis võivad aset leida kuni komisjoni otsuse vastuvõtmise kuupäevani, nagu nähtub Euroopa Kohtu praktikast ja eeskätt 16. novembri 2000. aasta kohtuotsuse *Enso España vs. komisjon* (C-282/98 P, EU:C:2000:628) punktist 59, 16. novembri 2000. aasta kohtuotsuse *Sarrió vs. komisjon* (C-291/98 P, EU:C:2000:631) punktist 89, 15. oktoobri 2002. aasta kohtuotsuse *Limburgse Vinyl Maatschappij jt vs. komisjon* (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P ja C-254/99 P, EU:C:2002:582) punktist 606 ning 4 septembri 2014. aasta kohtuotsuse *YKK jt vs. komisjon* (C-408/12 P, EU:C:2014:2153) punktist 63.
- 29 Teiseks, apellandid ei nõustu vaidlustatud kohtuotsuse punktis 418 esitatud Üldkohtu kaalutlusega, mille kohaselt pidid ettevõtjad kandma eelmise majandusaasta ja komisjoni otsuse vastuvõtmise kuupäeva vahelise vahetuskursi kõikumise riski; see tähendab nende ettevõtjate jaoks märkimisväärseid kulusid. See kaalutus ei ole kooskõlas määruse nr 1/2003 artikli 23 lõike 2 eesmärgiga ning sellele ei leidu Euroopa Kohtu praktikas mingit alust.
- 30 Kolmandaks, Üldkohtu käsitusviis ei võimalda tagada ettevõtjate, kelle raamatupidamine on muus vääringus kui euro, ning nende ettevõtjate, kelle raamatupidamine on eurodes, võrdset kohtlemist, kuna esimestel on oht, et trahvi seadusliku ülempiiri tase võib tuntavalt varieeruda olenevalt vahetuskursi kõikumistest, samas kui teistel sellist ohtu ei ole.
- 31 Neljandaks, Üldkohtu järgitud käsitusviis ei võimalda tagada õiguskindlust, kuna see tekitab ebakindluse seoses maksimaalse finantsriskiga, mida ettevõtjad, kelle arvestusvääring on muu kui euro, võivad kanda.

32 Komisjoni arvates tuleb see väide põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

- 33 Teise väitega heidavad apellandid Üldkohtule sisuliselt ette seda, et ta leidis, et komisjon võis trahvi seadusliku ülempiiri õiguspäraselt arvutada vaidlusaluse otsuse vastuvõtmisele eelnenud majandusaastal kohaldatava keskmise vahetuskursi alusel, mitte selle otsuse vastuvõtmise kuupäeval kohaldatava vahetuskursi alusel. Nad väidavad, et selliselt toimides eiras Üldkohus selle seadusliku ülempiiri eesmärki, Euroopa Kohtu praktikat ning võrdse kohtlemise ja õiguskindluse põhimõtteid.
- 34 Määruse nr 1/2003 artikli 23 lõike 2 teine lõik näeb ette, et ühegi rikkumises osalenud ettevõtja ja ettevõtjate ühenduse puhul ei tohi trahv ületada 10% selle eelmise majandusaasta kogukäibest.
- 35 Apellandid, kelle eelmise majandusaasta kogukäive on väljendatud naelsterlingites, ei vaidle vastu sellele, et komisjonil on õigus määruse nr 1/2003 artikli 23 alusel määratavad trahvid määrata eurodes. Ent see säte ei sisalda mingit teavet vahetuskursi kohta, mida tuleb kasutada trahvi seadusliku ülempiiri kindlaksmääramisel juhul, kui selle sätte lõike 2 teises lõigus silmas peetud kogukäive on väljendatud muus valuutas kui euro.
- 36 Sellega seoses tuleb märkida, et Üldkohus viitas komisjoni kasutatud konverteerimismeetodi põhjendatuse hindamisel, ilma et apellandid oleksid teda selles küsimuses kritiseerinud, trahvi seadusliku ülempiiriga taotletavale eesmärgile, mida Euroopa Kohus on täpsustanud 28. juuni 2005. aasta kohtuotsuse Dansk Rørindustri jt vs. komisjon (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408) punktides 281 ja 282 ning Üldkohus meelde tuletanud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 414. See eesmärk on vältida, et määrataks trahve, mille osas võib arvata, et ettevõtjad ei ole suutelised neid tasuma, kui pidada silmas nende ettevõtjate suurust, mis on – olgugi et ligikaudselt ja ebatäiuslikult – määratud kogukäibe põhjal.
- 37 Nagu nähtub Euroopa Kohtu praktikast, on ettevõtjale määrata võidava trahvi summalt arvuline ja absoluutne ülempiir, mistõttu on konkreetsele ettevõtjale määrata võidava trahvi maksimumsumma ette kindlaks tehtav (vt selle kohta kohtuotsus, 9.7.2015, InnoLux vs. komisjon, C-231/14 P, EU:C:2015:451, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 38 Seda eesmärki arvestades ei saa Üldkohtule seega ette heita, et ta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 415 leidis, et määruse nr 1/2003 artikli 23 lõike 2 teisest lõigust tulenev ülempiir tuleb kindlaks määrata üldjuhul vastavalt majanduslikule tegelikkusele nagu see oli EÜ artikli 81 rikkumise eest karistatava otsuse vastuvõtmisele eelnenud majandusaastal.
- 39 Nimelt, nagu rõhutas kohtujurist oma ettepaneku punktis 51, on see tõdemus kooskõlas liidu seadusandja valikuga kasutada trahvi määramise otsuse vastuvõtmisele eelnenud viimasel majandusaastal saadud käivet kui põhimõttelist ette kindlaks tehtavat võrdlusväärtust, mis kajastab kõige paremini ettevõtja finantssuutlikkust kuupäeval, mil ta rikkumise eest vastutavaks tunnistati ja mil komisjon talle rahalise karistuse määras.
- 40 Ent vastupidi apellantide väidetule tuleb nentida, et see valik põhjendab ka võrdlusväärtuse konverteerimisel sel perioodil kohaldatava vahetuskursi kasutamist, kui see väärtus on väljendatud muus vääringus kui euro.
- 41 Nimelt tuleb märkida, et esiteks on ettevõtja finantssuutlikkuse hindamise küsimuses liidu seadusandja valikuga kooskõlas võtta selleks aluseks mitte trahvi määramise otsuse kuupäeval kohaldatav vahetuskurss, vaid selle otsuse vastuvõtmisele eelnenud majandusaasta keskmine vahetuskurss, kuna viimane kajastab kõige paremini selle majandusaasta majanduslikku tegelikkust.

- 42 Sellega seoses, vastupidi apellantide väidetule ei ole Euroopa Kohtu praktikast võimalik järeldada, et ta on seoses trahvi maksimumsumma konverteerimisega leidnud, et tingimata tuleb aluseks võtta trahvi määramise otsuse vastuvõtmise ajal kohaldatav vahetuskurs. Vastupidi, tuleb tõdeda, et see kohtupraktika kinnitab seda, mida Üldkohus sisuliselt leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 415, see tähendab, et teatud ajal esinenud majandusliku tegelikkuse hindamisel on loogiline võtta aluseks sel perioodil kohaldatavad vahetuskursid. Nimelt, vastasel juhul moonutaksid seda majanduslikku tegelikkust tingimata kõrvalised või juhuslikud tegurid, nagu sellest majandusaastast hilisema perioodi jooksul toimunud vahetuskursside areng (vt analoogia alusel kohtuotsus, 16.11.2000, *Sarrió vs. komisjon*, C-291/98 P, EU:C:2000:631, punktid 86 ja 88).
- 43 Teiseks, vaidlustatud kohtuotsuse punktis 416 Üldkohtu heakskiidetud konverteerimismeetod vastab käesoleva kohtuotsuse punktis 37 meenutatud trahvi seadusliku ülempiiri ettenähtavuse nõudele, kuna see meetod põhineb vahetuskursil, mida on võimalik teada enne komisjoni trahvi määramise otsuse vastuvõtmist ja mille alusel on võimalik ette kindlaks teha trahvi ülempiir.
- 44 Kolmandaks ei saa olla tulemuslik apellantide väide, mille kohaselt eiras Üldkohus seadusliku ülempiiri eesmärki, mis väidetavalt on tagada absoluutne kaitse vahetuskursi kõikumiste vastu, mis võivad aset leida kuni trahvi määramise otsuse vastuvõtmise kuupäevani.
- 45 Nimelt, nagu toonitas kohtujurist oma ettepaneku punktis 55, ei ole selline kaitse trahvi seadusliku ülempiiri autonoomne eesmärk, vaid pigem üks kaitseaspekt, mida see ülempiir pakub ülemääraste ja ebaproportsionaalsete trahvide vastu (vt analoogia alusel kohtuotsus, 28.6.2005, *Dansk Rørindustri jt vs. komisjon*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, punkt 281). Seega ei saa apellandid trahvi seadusliku ülempiiri eesmärgi osas tugineda käesoleva kohtuotsuse punktis 28 viidatud kohtupraktikale. Kuigi selles kohtupraktikas, mis puudutab müügiväärtuse konverteerimist trahvi põhisumma kindlaksmääramise raames, on tunnistatud, et seaduslik ülempiir piirab vahetuskursside kõikumiste võimalikke kahjulikke tagajärgi, ei tulene sellest, et see ülempiir on absoluutne kaitse selliste kõikumiste vastu ega ka see, et selle ülempiiri kindlaksmääramisel on asjakohane vahetuskurs, mis on kohaldatav trahvi määrava otsuse vastuvõtmise kuupäeval.
- 46 Mis puudutab vahetuskursside kõikumiste väidetavat mõju eurodesse konverteeritud trahvi seadusliku ülempiiri tasemele, siis tuleb tõdeda, et apellandid ei esita ühtegi tõendit, mis kinnitaks, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 415 Üldkohtu tõdetu, mille kohaselt komisjoni kasutatud trahvi seadusliku ülempiiri arvutamise meetod piirab selliste kõikumiste võimalikke kahjulikke tagajärgi, on väär. Nimelt, käesoleva kohtuotsuse punktist 42 nähtub, et niisuguse meetodi eesmärk, mis rajaneb trahvi määramise otsuse vastuvõtmisele eelneval majandusaastal kohaldatavate ajalooliste kursside keskmisel, mitte selle otsuse kuupäeval kohaldataval vahetuskursil, on oma olemuselt neutraliseerida selliste kõikumiste mõju trahvi seadusliku ülempiiri tasemele kuni kõnealuse otsuse vastuvõtmise kuupäevani. Apellantide argumentidega ei saa selles osas nõustuda, kuna erinevalt Üldkohtu kasutatud meetodist on päevakursil rajanev konverteerimismeetod tingimata juhuslik ja ebakindel.
- 47 Järelikult tuleb tõdeda, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 416 õigusnormi rikkumata, et konverteerimismeetod, mida komisjon kasutas seadusliku ülempiiri kindlaksmääramisel, oli kooskõlas selle ülempiiri eesmärgiga.
- 48 Samuti ei saa apellandid tugineda sellele, et ettevõtjaid, kelle raamatupidamine on muus vääringus kui euro, koheldakse ebavõrdselt võrreldes nendega, kelle raamatupidamine on eurodes, kuna esimesed kannavad vahetuskursi riski. Nimelt, kuivõrd apellandid ei vaidle vastu sellele, et neile määratud trahvi võib määrata eurodes, on vältimatu, et neil esineb vahetuskursi kõikumisi. Ent sellega seoses leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 418 õigesti, et vahetuskursi kõikumised on tundmatu tegur, mis võib kaasa tuua nii eeliseid kui ebasoodsaid olukordi, millega ettevõtjad, kes teostavad osa

oma müügist eksporditurgudel, peavad tavaliselt oma kaubandustegevuse käigus silmitsi seisma ja mille esinemine iseenesest ei muuda rikkumise raskuse ja kestuse alusel õiguspäraselt määratud trahvi summat ebasobivaks.

- 49 Lisaks, apellantide argument, et Üldkohus on väidetavalt rikkunud õiguskindluse põhimõtet, rajaneb – nagu tõdetud käesoleva kohtuotsuse punktis 46 – ebaõigel eeldusel, et Üldkohtu heakskiidetud arvutusmeetod tõi nende jaoks kaasa ohu, et trahvi seaduslik ülempiir varieerub sõltuvalt eelneva majandusaasta lõpu ja vaidlusaluse otsuse kuupäeva vahelisel ajal aset leidnud vahetuskursi kõikumistest.
- 50 Seega tuleb need argumendid põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.
- 51 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 421 õigusnormi rikkumata, et komisjonil oli õigus arvutada trahvi seaduslik ülempiir eelneval majandusaastal apellantide saadud käibe alusel, mis konverteeriti eurodesse sel majandusaastal kohaldatava keskmise vahetuskursi alusel.
- 52 Seetõttu tuleb apellantide teine väide põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide, et rikutud on võrdse kohtlemise ja proportsionaalsuse põhimõtteid ning Üldkohus ei ole kasutanud oma täielikku pädevust

Poolte argumendid

- 53 Apellantide kolmas väide, mis on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktide 396–402, 434, 438 ja 440–444 kohta, jaguneb kaheks osaks.
- 54 Esimeses osas heidavad apellandid Üldkohtule ette õigusnormi rikkumist, kuna ta kohaldas valesti võrdse kohtlemise ja proportsionaalsuse põhimõtteid, kui ta lükkas tagasi nende väite, milles nad kinnitasid, et komisjoni poolt neile määratud trahv oli proportsionaalselt suurem kui teistele kartelliosalistele määratud trahv, kuna apellantide tegevus on vähem mitmekülgne.
- 55 Üldkohus jättis seega arvesse võtmata apellantide argumendi, mille kohaselt juhul, kui trahvi kahjulikud tagajärjed ettevõtjale on eaproportsionaalsed võrreldes otsuse teistele adressaatidele määratud trahviga, mida illustreerib trahvisumma protsent nende ettevõtjate aastasest kogukäibest, peab komisjon tagama proportsionaalsuse ja võrdse kohtlemise põhimõtete järgimise. Käesolevas asjas oli see aga ettenähtav vaidlusaluse otsuse vastuvõtmise ajal, nagu toob ilmsiks Üldkohtule esitatud nõustamisettevõtja aruanne. Sellega seoses, Üldkohus tõlgendas valesti selle aruande eesmärki, mida ei esitatud vaidlusaluse otsuse vastuvõtmisest hilisemate asjaolude tõendina, vaid tõendina selle kohta, et apellantidele suure trahvi määramisel on eaproportsionaalne mõju ning see tooks kaasa nende finantsolukorra tõsise halvenemise võrreldes teiste kartelliosalistega.
- 56 Üldkohus tõlgendas lisaks väärtalt apellantide argumenti, mille kohaselt pidi komisjon arvesse võtma mitte turutingimustele halvemini kohandunud ettevõtjate kahjumlikku olukorda, vaid mõju, mida suur trahv võib avaldada ettevõtjate ja eeskätt vähem mitmekesise tegevusega ettevõtjate finantsolukorrale.
- 57 Lõpuks, Üldkohus ei võtnud arvesse seda, et apellantide argumentidega analoogseid argumente on komisjon arvesse võtnud varasemates otsustes ja Üldkohus eelkõige 12. detsembri 2012. aasta kohtuotsuses *Novácke chemické závody vs. komisjon* (T-352/09, EU:T:2012:673).
- 58 Kolmanda väite teises osas heidavad apellandid Üldkohtule ette õigusnormi rikkumist, kui ta jättis kasutamata täieliku pädevuse ulatuses, mis on nõutav apellantide ebavõrdse kohtlemise heastamiseks võrreldes teiste vaidlusaluse otsuse esemeks olevas rikkumises osalejatega. Apellandid väidavad, et

Üldkohus oleks pidanud selle pädevuse teostamisel arvesse võtma keerulist finantsolukorda, kuhu trahvi maksmine neid oleks asetanud, ilma et oleks vaja, nagu leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 443, et sellised raskused kujutaksid endast erandlikke asjaolusid. Selleks, et need raskused viiksid trahvisumma korrigeerimiseni, piisab, kui need võivad apellantidele avaldada märkimisväärset mõju, nii et nad langeksid ebavõrdse kohtlemise ohvriks võrreldes teiste selles rikkumises osalenutega.

59 Komisjoni arvates tuleb see väide põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

60 Selle väite esimeses osas heidavad apellandid Üldkohtule sisuliselt ette seda, et ta kohaldas ELTL artikli 263 alusel vaidlusaluse otsuse õiguspärasust kontrollides valesti võrdse kohtlemise ja proportsionaalsuse põhimõtteid. Nende arvates nõuavad need põhimõtted, et Üldkohus leiaks, et trahvisummade kindlaksmääramisel pidi komisjon arvesse võtma seda, et võrreldes teiste kartelliosalistega on apellantidele määratud trahvil ilmselgelt suurem kahjulik mõju, kuna nende tegevus on vähem mitmekesisem; see väljendub protsentuaalses erinevuses, mille trahv asjassepuutuvate ettevõtjate kogukäibest moodustab.

61 Mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punktis 400 viidatud nõustamisettevõtja aruandes sisalduvaid asjaolusid, siis nähtub selle kohtuotsuse punktist 401, et Üldkohus leidis peamiselt kohtuotsuse punktides 274 ja 275 esitatud põhjustel – see tähendab, et see aruanne käsitles apellantide finantsolukorra arengut pärast vaidlusaluse otsuse vastuvõtmist ja et järelikult ei saanud see mingil juhul avaldada mõju selle otsuse õiguspärasusele ELTL artikli 263 alusel läbi viidava kontrolli raames –, et trahvi õiguspärasuse hindamisel ei ole vaja neid arvesse võtta.

62 Kuigi apellandid viitasid küll kaudselt nende tõendite moonutamisele, eelkõige viidates sellele, et Üldkohus eiras selle aruande eesmärki, ei vasta pelk viide sellisele moonutamisele Euroopa Kohtu praktikas seatud nõuetele, mille kohaselt tuleb apellatsioonkaebuses märkida täpselt ära tõendid, mida on moonutanud, ning tuua välja hindamisvead, mille tõttu Üldkohus on tema arvates neid moonutanud (vt selle kohta kohtuotsus, 7.1.2004, Aalborg Portland jt vs. komisjon, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P, EU:C:2004:6, punkt 50).

63 Edasi, mis puudutab argumenti selle kohta, et arvesse ei ole võetud apellantidele määratud trahvisumma protsenti nende kogukäibest võrreldes vaidlusaluse otsuse muude adressaatidega, ning sellest tulenevat väidetavat ebavõrdset kohtlemist, siis tuleb tõdeda, et vastupidi apellantide väidetule vastas Üldkohus sellele vaidlustatud kohtuotsuse punktides 397–399.

64 Täpsemalt, Üldkohus leidis selle kohtuotsuse punktis 398 õigesti, et proportsionaalsuse ja võrdse kohtlemise põhimõtetega ei ole vastuolus see, kui 2006. aasta suuniste punktis 13 ette nähtud trahvi põhisummade arvutamise meetodi alusel määratakse ettevõtjale, kelle tegevus keskendub rohkem kui muude ettevõtjate tegevus rikkumisega otseselt või kaudselt seotud kaupade või teenuste müügile, trahv, mille osakaal tema kogukäibest on suurem kui igale teisele ettevõtjale määratud trahvide osakaal. Nimelt tõdes Üldkohus, et sellele arvutusmeetodile, mis ei põhine asjassepuutuvate ettevõtjate kogukäibel, on omane, et nende ettevõtjate vahel ilmnevad erinevused selle käibe ja nendele määratud trahvide vahelise suhte osas.

65 Ent nagu Üldkohus tõdes vaidlustatud kohtuotsuse punktis 397, nähtub Euroopa Kohtu praktikast, et komisjonil ei ole kohustust trahvisummade kindlaksmääramise ajal tagada olukorras, kus trahvid määratakse mitmele samas rikkumises osalenud ettevõtjale, et trahvide lõplikud summad väljendaksid ettevõtjate kogukäivate vahelisi erinevusi (kohtuotsus, 28.6.2005, Dansk Rørindustri jt vs. komisjon, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, punkt 312).

- 66 Mis puudutab apellantide viidatud võrdse kohtlemise põhimõtte väidetavat rikkumist, eeldades, et käesoleva etteheitega soovitakse väita, et komisjon oleks pidanud sellest meetodist kõrvale kalduma, otsustades apellantide puhul vähendada trahvisummat nende tegevuse väiksema mitmekesisuse tõttu, siis tuleb märkida nii nagu seda tegi kohtujurist oma ettepaneku punktis 100, et selle protsendi erinevus, mille moodustab trahv asjassepuutuvate ettevõtjate kogukäibest, ei saa iseenesest olla piisav põhjus selle õigustamiseks, et komisjon kalduks kõrvale arvutusmeetodist, mille ta enda jaoks ise on kehtestanud. Nimelt, see tähendaks vähem mitmekesisete ettevõtjate eelistamist kriteeriumide alusel, mis ei oma rikkumise raskuse ja kestuse puhul tähtsust. Ent trahvisummade kindlaksmääramise küsimuses ei tohi erinevate arvutusmeetodite kasutamine põhjustada ELTL artikli 101 lõikega 1 vastuolus olevas kokkuleppes või kooskõlastatud tegevuses osalenud ettevõtjate vahelist diskrimineerimist (vt selle kohta kohtuotsus, 19.7.2012, Alliance One International ja Standard Commercial Tobacco vs. komisjon ning komisjon vs. Alliance One International jt, C-628/10 P ja C-14/11 P, EU:C:2012:479, punkt 58 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 67 Mis puudutab apellantide argumenti mõju kohta, mida avaldaks suur trahv nende finantsolukorrale, siis tuleb tõdeda, et Euroopa Kohus on korduvalt leidnud, et komisjonil ei ole kohustust trahvisummat kindlaks määramiseks arvestada ettevõtja majanduslikku olukorda ja eelkõige tema finantssuutlikkust, kuna sellise kohustuse tunnustamine viiks turutingimustega halvemini kohanenud ettevõtjatele põhjendamatute konkurentsieeliste andmiseni (kohtuotsus, 10.5.2007, SGL Carbon vs. komisjon, C-328/05 P, EU:C:2007:277, punkt 100 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 68 Lõpuks, apellandid ei saa tulemuslikult väita, et selliseid kaalutlusi on arvesse võetud komisjoni muudes otsustes, kuna vastavalt Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikale ei ole komisjoni varasem otsustuspraktika konkurentsioiguse valdkonna trahvidele kohaldatav õiguslik raamistik (kohtuotsus, 23.4.2015, LG Display ja LG Display Taiwan vs. komisjon, C-227/14 P, EU:C:2015:258, punkt 67 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 69 Neid asjaolusid arvestades ei saa kolmanda väite esimese osaga nõustuda.
- 70 Kolmanda väite teises osas heidavad apellandid Üldkohtule ette seda, et ta kasutas vääralt oma täielikku pädevust, mille talle annab ELTL artikkel 261 koosmõjus määruse nr 1/2003 artikliga 31, kui ta jättis kartelliosaliste võrdse kohtlemise tagamiseks trahvisumma vähendamata.
- 71 Olgu meenutatud, et vastavalt käesoleva kohtuotsuse eelmises punktis viidatud sätetele on Üldkohtul lisaks komisjoni määratud trahvide pelgale seaduslikkuse kontrollile õigus enda hinnanguga asendada komisjoni hinnang ning sellest tulenevalt määratud trahv või karistusmaks tühistada, seda vähendada või suurendada (vt selle kohta kohtuotsus, 21.1.2016, Galp Energía España jt vs. komisjon, C-603/13 P, EU:C:2016:38, punkt 75 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 72 Seevastu ei saa Euroopa Kohus apellatsioonkaebuse raames õigusküsimusi käsitledes asendada õigluse kaalutlustel oma hinnanguga Üldkohtu hinnangut, mille Üldkohus andis oma täieliku pädevuse raames ettevõtjatele liidu õiguse rikkumise eest määratud trahvisummade üle otsustades (kohtuotsus, 18.7.2013, Schindler Holding jt vs. komisjon, C-501/11 P, EU:C:2013:522, punkt 164 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 73 Ainult juhul, kui Euroopa Kohus leiab, et karistuse määr ei ole mitte ainult sobimatu, vaid ka niivõrd ülemäärane, et see on ebaproportsionaalne, tuleb leida, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi trahvisumma sobimatuse tõttu (kohtuotsus, 18.7.2013, Schindler Holding jt vs. komisjon, C-501/11 P, EU:C:2013:522, punkt 165 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 74 Selles küsimuses nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktides 433, 438 ja 441, et seoses apellantidele määratud trahvi väidetava ebaproportsionaalsusega analüüsis Üldkohus oma täieliku pädevuse raames apellantide argumente, mille kohaselt esiteks koormab see trahv nende tegevuse vähese mitmekesisuse

tõttu rohkem nende finantsolukorda kui teistele asjassepuutuvatele ettevõtjatele määratud trahv, ning teiseks halveneb selle trahvi tagajärjel nende finantsolukord. Selle raames võttis ta arvesse käesoleva kohtuotsuse punktis 55 viidatud nõustamisettevõtja aruandes sisalduvaid asjaolusid.

- 75 Nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktist 64, leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 438 seoses esimese argumendiga õigesti, et apellantide esitatud asjaolud, kui eeldada, et need on tõesed, olid trahvi proportsionaalsuse hindamiseks asjassepuutumatud.
- 76 Teise argumendi kohta nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktides 441 ja 442, et Üldkohus leidis õigesti, et võimalike finantsraskuste esinemine põhjendab iseenesest trahvi vähendamist ainult erandlikel asjaoludel, kui seda põhjendab ülekaalukas huvi. Nimelt, nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 441 sisuliselt tõdes, tähendaks selliste raskuste automaatne arvessevõtmine seda, et määruse nr 1/2003 artikli 23 lõike 2 alusel ettevõtjatele komisjoni määratavad trahvid jäetaks ilma hoiatavast mõjust.
- 77 Seega, vastupidi apellantide väidetule ei leidnud Üldkohus, et ta saab oma täielikku pädevust kasutada üksnes erandlikel asjaoludel, vaid et trahvi vähendamine väidetavate finantsraskuste tõttu saab toimuda ainult juhul, kui need raskused on erandlikud. Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 434 ja 443 leidis Üldkohus, et tema käsutuses olevate asjaolude alusel ei olnud nii käesolevas asjas.
- 78 Seetõttu tuleb asuda seisukohale, et kolmanda väite teine osa tuleb tagasi lükata, kuivõrd ühelt poolt on selle aluseks vaidlustatud kohtuotsuse väär tõlgendus ning teiselt poolt püütakse sellega saavutada Üldkohtu faktiliste hinnangute ümberhindamist, milleks Euroopa Kohus ei ole apellatsioonimenetluses pädev.
- 79 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvesse võttes tuleb kolmas väide osaliselt vastuvõetamatus ja osaliselt põhjendamatus tõttu tagasi lükata.
- 80 Kuna ühegagi kolmest apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitatud apellantide väitest ei saa nõustuda, tuleb apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

- 81 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõikes 2 on ette nähtud, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse. Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuse suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna apellandid on kohtuvaidluse kaotanud ja komisjon on palunud kohtukulud neilt välja mõista, siis tuleb käesoleva apellatsioonimenetlusega seonduvad kulud neilt välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Pilkington Group Ltd-lt, Pilkington Automotive Ltd-lt, Pilkington Automotive Deutschland GmbH-lt, Pilkington Holding GmbH-lt ja Pilkington Italia SpA-lt.

Allkirjad